

Weerzien met het hiernamaals via drie toevallige, maar indrukwekkende boeken

Een feest van herkenning!

Jim van der Heijden

Het manuscript voor mijn derde boek is al een tijdje klaar en onderhanden bij Rudolf Smit, die tot mijn vreugde aanbod om het gereed te maken voor de drukker. Door Rudolf's ziekbed is hierin (helaas!) vertraging gekomen, een *interval* die ik onder meer gebruik voor het lezen van boeken uit de stapel die bij mij ligt te wachten. Daarmee was ik bezig toen andere boeken zich als het ware opdrongen en een verband bleken te vormen. Hier was duidelijk synchroniciteit aan het werk.

Robert Monroe: *Uittredingen*

Eerst viel mijn oog op 'Uittredingen' van Robert A. Monroe dat op een plank met tweedehands boeken stond. De naam van de schrijver was mij bekend maar zijn boek had ik niet gelezen omdat uittredingen buiten het kader van de nabij-de-doodervaring niet mijn eerste belangstelling hebben. Tevens ben ik terughoudend als het om Amerikaans materiaal gaat, omdat het daar blijkbaar gewoonte is om een aandacht-trekkende ervaring als *inkomstenbron* te benutten. Wat ook hier gebeurde, want naast het publiceren van zijn ervaringen ontplooide Monroe op basis hiervan een waaier aan commerciële activiteiten. Mij bekruipt dan de gedachte dat voor de commercie de ervaringen gemakkelijk wat uitgebreider en sensationeler kunnen worden gemaakt. Maar goed, nu kocht ik het boek en ging ik het lezen. Het gaat over de uittredingen van Monroe die hij steeds beter in de hand krijgt en waarvan hij nauwkeurige verslagen maakt. Sommige lijken niet meer te zijn dan dromen die meer mensen zullen hebben en anderen zijn door hem gestuurde reizen naar plaatsen en mensen die ver van hem verwijderd zijn en waarbij tijd en ruimte wegvallen. Het boek bevat een 'uittredingshandleiding' en eindigt met een uitgebreide analyse van zijn ervaringen en wat hij daaruit afleidt. Daarin lijkt hij het voortbestaan na de dood te ondersteunen. Waar ik echter door werd getrokken is zijn beschrijving van het thuiskomen in het 'nirwana', het gevoel van hier thuishoren, dat

overeenkomt met mijn ervaring: 'Ik weet dat ik hier hoor en dat er hier op mij wordt gewacht. Ik maak aanstalten om over het pad dit fantastische landschap in te gaan en de grot en de tunnel achter mij te laten.' (Uit: *Onvergankelijk!*)

Joel Whitton: *Tussen twee levens*

Een paar dagen later ging ik terug naar de winkel waar ik 'Uittredingen' had gevonden en zag nu op dezelfde plank 'Tussen twee levens' staan. Dit bleek een boek te zijn waarin de Canadese psychiater Joel L. Whitton zijn onderzoek heeft beschreven. Hij bracht via *herbelevingstherapie* mensen naar het tussenbestaan vóór het huidige leven en ná het vorige leven.

Zijn proefpersonen vertelden over het zien van landschappen en gebouwen nadat ze in het 'bardo' waren aangekomen. Een man die was teruggebracht voorbij zijn geboorte in dit leven bleek zich in een grote geribbelde grot te bevinden.

Daarbuiten kon hij in de ene richting de begroeiing en de atmosfeer van de Aarde voelen en in de andere richting zag hij veel meer licht en was de lucht ijler. Daar was het rustig, evenwichtig en vredig met witgekalkte huizen in een zacht, gouden licht. Dit herkende ik, uit mijn NDE: 'En ik zie nu ook waar het licht vandaan komt dat ik in de tunnel ver onder mij heb gezien. Dat was het heldere licht waar het prachtige, groene, glooiende landschap in ligt waar ik nu vanuit de mond van de grot over uitkijk. Dat licht komt niet uit één punt maar is diffuus, overal even sterk, waar ik ook kijk. Hier is geen zon en wel een prachtig licht. Heel in de verte zie

ik een soort bebouwing en voor mij ligt een pad dat van de grot het landschap invoert. Terwijl ik daar zo sta te kijken weet ik op slag dat het goed is. Ik verlang ernaar om bij deze wereld te horen waarin ik mij beschermd voel en die rust brengt. Ik weet dat ik hier hoor en dat er hier op mij wordt gewacht. Ik maak aanstalten om over het pad dit fantastische landschap in te gaan en de grot en de tunnel achter mij te laten. (Uit: **Onvergankelijk!**)

Whitton noemt de toestand waarin men in het *tussenbestaan* bevrijd is van lichamelijke beperkingen en één is met het universum: het **metabewustzijn**. Daarin wordt het voorbijgevoelde bestaan grondig geëvalueerd en wordt men voorbereid op het volgende leven in de stof. Er zijn opmerkelijke overeenkomsten tussen de afzonderlijke verslagen. Altijd is er een evaluatie van het afgesloten leven en een voor-schouw op het volgende leven. Daarbij begeleiden (meestal een drietal) wijze entiteiten waarover een 'remigrant' zei dat ze gekleed waren in loszittende witte kleding en dat hij hun ouderdom en wijsheid voelde. Dit 'tribunaal' oordeelt niet maar dwingt – door te overtuigen van de karmische verplichtingen en de behoefte aan specifieke lessen van de ziel – in de juiste richting bij de zelfevaluatie na een leven en bij de keuze van een volgend leven. In het laatste geval is het vaak een leven dat de betrokkene tegenstaat door de omstandigheden waarin zal worden geleefd en/of de anderen die er dan zullen zijn. Meermalen is er sprake van *groepsreïncarnatie* en het zich door de leden van de groep voorbereiden op andere rollen in de komende levens dan de vorige keer. Dit komt sterk overeen met mijn eigen beleving van lang geleden:

... (Ik word) naar een soort raad van wijzen geroepen. Mij wordt voorgehouden dat het voor mijn groei nodig is om een Aards leven te gaan leiden, wat me ontzettend tegenstaat. Er is geen dwang, maar ik besef dat ik dingen moet leren die ik eerder niet heb kunnen ervaren. De grote lijn van het leven dat ik ga leiden en de invulling van de andere rollen worden me getoond. Ik ben ontzet over de omstandigheden, de anderen die ik uit eerdere situaties in andere rollen ken en de duur. Vertwijfeld roep ik: 'En zó lang!' Er wordt mij gezegd dat dit nodig is om te leren wat ik moet leren en, ter vertroosting, dat het gaandeweg in dit leven beter zal worden. (Uit: **Onvergankelijk!**)

Whitton stelt dat het *metabewustzijn* ons vóór alles laat zien dat datgene wat subtiel en spiritueel is aan de mens (onze essentie) niet te vernietigen is. We laten het door ons gekozen stoffelijk voertuig achter

en worden wakker in onze natuurlijke thuishaven, waar we van onze laatste expeditie naar de Aarde leren en onze volgende incarnatie plannen, om volgende leerdoelen te behalen.

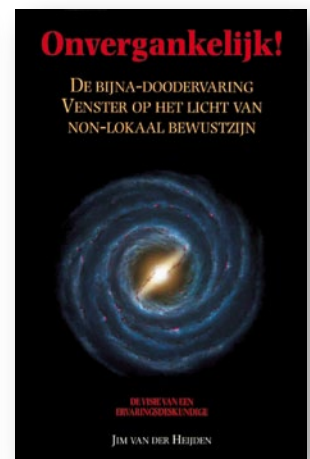
De vergelijking met improvisatietoneel kan worden gemaakt. Het scenario wordt in het 'bardo' bedacht, geregisseerd en geproduceerd door de uitvoerende(n) zelf. Vervolgens wordt het opgevoerd op het Aardse podium waar het werkelijke verloop van het stuk tot stand komt. Door elk optreden worden een *speler* rijper en er zijn veel optredens nodig om alles wat mogelijk is geleerd te hebben.

Michael Newton: *De zielenreis*

In *Civis Mundi* las ik een door Piet Ransijn geschreven artikel over de boeken van Michael Newton. Ransijn's belangstelling voor de dood (en wat daarna komt) bleek een reactie te zijn op het onverwachte overlijden van zijn zwager. In de volgende nummers van dit blad ging Ransijn nader in op het werk van Newton en daarop reageerde Hugo Verbrugh (arts, filosoof en in reïncarnatie geïnteresseerde). Geïnteresseerden kunnen alles lezen op www.civismundi.nl (nr. 64 e.v.). Mijn belangstelling was gewekt en ik kocht 'De zielenreis' van Michael Newton.

Hierin beschrijft deze hypnotherapeut een aantal *case-studies* die, net als die van Whitton, ons laten zien wat er gebeurt als het leven op Aarde voorbij is. Newton deed hetzelfde wat Whitton eerder had gedaan: onder hypnose bracht hij mensen terug vanuit het huidige leven naar het bestaan daarvoor en naar (vele) vorige levens. Ook zijn belangstelling ging het meest uit naar het *tussenbestaan* en daar richt ik mij in deze bespreking dan ook op. Wie geïnteresseerd is in de beschrijvingen van vorige levens verwijs ik naar het boek. Een boek dat voor veel lezers aantrekkelijker zal zijn dan dat van Whitton door de duidelijke structuur die Newton het heeft gegeven. Met uitgewerkte weergaven van dialogen met zijn cliënten, beschrijvingen van de weg die zielen langs de verschillende stadia in het 'bardo' afleggen en de gang van zaken en hiërarchie in die wereld.

Over wat er bij het sterven en vlak daarna gebeurt vertelden Newton's cliënten: dat ze bleven bestaan en voelden dat ze zich losmaakten van hun lichaam. Ze zweefden en ze zagen wat er rond hun lichaam gebeurde, waarna ze verder gingen en een tunnel effect ondergingen dat hen naar de geestelijke wereld bracht. Newton beschrijft vervolgens wat hij opmaakt

uit wat zijn cliënten over de geestelijke wereld vertelden.

In het 'bardo' worden de zielen opgevangen door familie, vrienden en bekenden, dit is een **eerste thuiskomen**. Weer dacht ik aan een eigen ervaring: *Eén van hen komt uit het groepje naar voren en schuift, dicht bij mij gekomen, de capuchon terug. Het is een vrouw van een jaar of dertig met een vriendelijk 'wetend' gezicht. Ze zegt: 'Ik ben je overgrootmoeder'.* (Uit: **Onvergankelijk!**) Vervolgens reizen zielen verder en komen ieder in een verwante zielengroep waarmee de ziel inniger is verbonden dan met de opvanggroep. Dit is het **tweede thuiskomen**, dat wordt begeleid door gidsen. Bevrijde zielen uit deze sfeer kunnen zich al in de opvanggroep hebben laten zien. Jonge zielen, die nog niet veel levens hebben gehad en verwerkt, worden vanaf het uit het lichaam treden door een gids begeleid, terwijl oudere, meer gevorderde zielen op eigen kracht reizen en hun gids pas later treffen.

Newton vond zes niveaus van zielsontwikkeling; de niveaus van de gidsen zijn daarom ook verschillend. Het niveau van zielen is te herkennen aan hun kleur en uitstraling. Een jonge ziel wordt begeleid door een minder ver gevorderde gids dan een oude ervaren ziel. Veel werk hebben gidsen aan dolende zielen die de dood van hun lichaam niet accepteren of angstig zijn voor hun terugkeer naar de geestelijke wereld.

Opnieuw vertrouwd geraakt met de spirituele wereld wordt de ziel ondervraagd door zijn gids – er kunnen ook twee of meer gidsen met een ziel werken – op een plek van heling waar ervaringen uit het voorbije leven worden verwerkt. Het is een evaluatie waarin wordt nagegaan wat er is bereikt en wat er is misgegaan en hoe verder moet worden gegaan. Dit vormt de voorbereiding voor een ontmoeting met een raad van hogere wezens. Deze raad (ze worden door Newton's cliënten oudsten, leraren, meesters of directeuren genoemd) bestaat uit drie tot zeven leden die gekleed zijn in lange witte gewaden. Hier wordt nogmaals het voorbije leven besproken, evenals de karmische gevolgen ervan. Daarna gaat het over de opleiding en de opleidingsplek die nodig zijn om in een volgend leven aan gewenste doelen te gaan werken. Het **derde thuiskomen** is in de opleidingsklas met vertrouwde zielen, (gemiddeld vijftien) vrienden en oude bekenden, uit de eigen zielengroep.

Opvallend zijn de orde en leiding die in de geestelijke wereld blijken te heersen. Er is een leerschool met leraren en leerlingen, er zijn kleine en grotere groepen en er is een hiërarchie van zielen naar hun ontwikkeling. De verst ontwikkelde zielen hoeven geen Aardse levens meer te leiden. Het uiteindelijke doel van elke ziel is tot verbinding te komen met de Bron die alles heeft geschapen. Sommige zielen menen dat deze Bron uit een combinatie van oudsten bestaat. De periode tussen levens wordt dus vooral besteed aan de voorbereiding op het volgende leven dat in overleg met gids(en) en oudsten zorgvuldig wordt gekozen. Leerdoelen, beproevingen en testen van bekwaamheid worden besproken en vastgelegd. Als de opleiding is voltooid dan kan terug worden gegaan naar de Aarde en daarvoor kan bij de ziel tegenzin bestaan. Gidsen, vrienden en oudsten komen er dan aan te pas om de ziel te bemoedigen en te overtuigen

van de juistheid van het weer in de stof gaan. Toen ik dit las werd ik opnieuw getroffen door de herkenning die ik eerder bij Whitton vond (zie de tweede cursieve tekst aldaar uit: **Onvergankelijk!**).

De terugkeer uit het 'bardo' naar de Aarde gaat relatief sneller dan de omgekeerde weg. Komend vanuit de staat van alwetendheid zijn we geestelijk sneller in staat om ons aan te passen dan aan het einde van een stoffelijk leven.

Beschouwing

De overeenkomsten tussen de resultaten die Whitton en Newton afzonderlijk van elkaar en met tien jaar tussenruimte rapporteerden zijn frappant, evenals het aansluiten daarvan op ervaringen die ik en ontelbare anderen hadden. De vraag of dit volstaat als **bewijs** voor het bestaan, voortbestaan en reïncarneren van zielen is als volgt te beantwoorden. Mensen die zich er niet voor afsluiten hebben toegang tot hun innerlijke weten en velen zullen daar genoeg aan hebben. Wie bovendien in een bijzondere bewustzijnsstaat zoals de nabij-de-doodervaring is geweest vindt hierin bevestiging en versterking van het innerlijke weten. Natuurlijk is dit voor anderen niet overtuigend en vormt het naar de opvatting van de materialistische wetenschap geen bewijs. Toch zijn er genoeg aanwijzingen om het te kunnen accepteren, zoals ook het bestaan van planeten bij sterren uit aanwijzingen wordt afgeleid en wordt geaccepteerd. Zodat in beide gevallen het gezegde opgaat dat *'indien iets eruitziet als een eend, zwemt als een eend en kwaakt als een eend, het dan waarschijnlijk een eend is.'* Wat onbeantwoord blijft is de vraag waarom er een bron is die het nodig heeft dat zielen herhaaldelijk in de stof ervaren om zich uiteindelijk te kunnen verbinden met de bron. ●

Literatuurverwijzingen:

Robert A. Monroe

Uittredingen; *experimenten buiten het lichaam*

Uitgave: VBK media, 2004 (eerder: AnkhHermes, 1977)
'Journeys out of the Body', 1971

ISBN: 978-90-202-8348-8

Omvang: paperback van 270 blz.

Dr. Joel L. Whitton & Joe Fisher

Tussen twee levens; *ontdekkingen in het rijk tussen dood en wedergeboorte*

Uitgave: Kosmos, 1988

'Life between Life', 1986

ISBN: 978-90-215-1885-5

Omvang: paperback van 176 blz.

Michael Newton, PhD

De zielenreis; *het bestaan tussen de levens*

Uitgave: Altamira, 2010

'Journey of Souls', 1996

ISBN: 978-90-6963-913-0

Omvang: paperback van 297 blz.

Jim van der Heijden

Onvergankelijk! *De bijna-doodervaring: venster op het licht van non-lokaal bewustzijn*

Uitgave: Elmar, 2008

ISBN: 978-90-389-1880-8

Omvang: paperback van 184 blz.